Ціна хліба.Твір 6 клас

Заплющ на хвилину очі й уяви собі не таке вже далеке минуле. І на згадку прийдуть страшні образи: тридцять третій рік, голодомор, смерть.

Урожай того року був щедрий, і селяни сподівалися на добру зиму й непогану сівбу. Але з далекої Москви прийшов наказ: забрати врожай до зернини. І кати зі сталінської охранки, мов ті круки, налетіли в Україну, Почалися чорні страшні дні. Разом із північним вітром віяла смерть.

Втрата запасів зерна для селянина – справжня трагедія. В Україні існувала традиція: тому, хто втратив свій урожай, наприклад у разі пожежі, допомагали всі. Але ж занадто точно було сплановано акцію, і допомогти нещасним було просто нікому. А в Москві гуркотали сурми чергових радянських урочистостей.

Просто до неба волала Україна, підводячи висохлі почорнілі руки. Трупами встелена була родюча українська земля, і, мов живі трупи, тяглися шляхами натовпи селян. Вони шукали не кращого життя, а лише окраєць хліба.

Сьогодні хліба в Україні вдосталь, і московські "вожді" більше не віднімають хліб у селян. І здається, колективна пам'ять народу поволі просинається в кожному з нас. Хліб, який ми їмо сьогодні, є таким же духмяним, як і хліб, якого були позбавлені мільйони наших співвітчизників сімдесят років тому. Мало кому спадає тепер на думку кидати на землю недоїдений шматок хліба. Колись радянська влада хизувалася тим, що в СРСР найдешевший у світі хліб, і в той же час ситі діточки грали у футбол короваєм. Сьогодні в Україні ми навряд чи побачимо подібне. Здається, ми дещо зрозуміли. Здається, вчасно.